

ne treba da se tako sramoti – to ga motiviše jedino da hrče još glasnije. Ovaj zvuk dobro čuju predstavnici naše izvršne vlasti koji onda rade šta im je volja.

Pet laži ministarke pravde

O ustavnim amandmanima

Nedavno je srpske medije preplavilo zadovoljstvo ministarke pravde zbog mišljenja Venecijanske komisije Saveta Evrope o nacrtu amandmana na Ustav Srbije. O problemima postupka izrade i sadržaja predloženih ustavnih rešenja na Pešćaniku je već bilo reči. Ti problemi su bili proceduralni i sadržinski, i na njih su pravosudni organi, sudije, tužioci, profesori prava i ostatak pravne zajednice ukazivali duže od godinu dana.

U trenutku erupcije zadovoljstva ministarstva pravde, mišljenje Komisije i dalje nije bilo dostupno javnosti, pa se o njemu moglo zaključivati samo posredno, iz medijskih navoda o stavovima ministarstva. Ministarka je javno poručila da su „mišljenje jednoglasno podržali svi članovi komisije“. Na nedovoljno pažljivog posmatrača to ostavlja utisak o svesrdnoj podršci amandmanima, to jest da su amandmani usvojeni jednoglasno. Dugo je domaća javnost pripremana na to da će Komisija dati konačnu reč o amandmanima, ali i uveravana da je usklađivanje sa međunarodnim standardima tobože već učinjeno, te da će mišljenje Komisije biti puka formalnost.

Pažljivijima je odmah bilo jasno da u izjavi ministarke nema sadržaja samog mišljenja, ma kojom većinom da je ono usvojeno. Sve se svelo na konstataciju da je njime navodno podržan predloženi sastav Visokog saveta sudstva koji bi trebalo da čine pet sudija i pet istaknutih pravnika, koje bira Narodna skupština.

Po objavljivanju mišljenja, u televizijskoj emisiji Pravi ugao, ministarka je nešto detaljnije obrazložila čime je zadovoljna. Istovremeno su se pojavili glasovi (stručne, ali i šire) javnosti: mišljenje je pretežno loše po predložena rešenja ministarstva – dovoljno loše dakle da ministarstvo snosi posledice zbog kritika i da pisanje amandmana vrati nekoliko koraka unazad, uz ozbiljnu javnu raspravu.

Tako su se na medijskom polju našle dve strane: jednu predstavljaju autori amandmana, koji vide samo razloge za zadovoljstvo. To zadovoljstvo oni emituju u provladinim medijima i medijima sa nacionalnom frekvencijom. Drugu stranu predstavlja zainteresovana javnost, koja u skućenom medijskom prostoru obrazlaže da je Venecijanska komisija Srbiji diplomatskim jezikom saopštila da je promašila temu. A tema je bila uspostavljanje nezavisnog sudstva i samostalnog tužilaštva u Srbiji.

Zbog suprotstavljenosti ove dve strane, a posebno zbog njihove medijske neravnopravnosti, ovde ćemo uporediti ključne dosadašnje izjave ministarke pravde i ono što u mišljenju Venecijanske komisije zaista piše. S obzirom na to da je ministarka uglavnom govorila neistinu ili poluistinu, u nastavku ćemo ih tako i tretirati – kao laži.

Laž #1: Ustav se menja da bi se povećala odgovornost pravosuđa

Ovo je praktično pralaž ministarke pravde, ali i njenih saradnika. Plasirana je u višemesečnim javnim nastupima o ustavnim amandmanima. Kuburović je naglašavala da su „efikasnost i nezavisnost pravosuđa temelji vladavine prava u svakoj državi“, ali da to „podrazumeva i odgovornost“. Zato je insistirala na „unapređenju disciplinske odgovornosti“ nosilaca pravosudnih funkcija izmenama Ustava u oblasti pravosuđa. Istovremeno, njeni saradnici i predstavnici vladajuće većine su tvrdili da skupština i vlada ne vrše nikakve pritiske na pravosuđe i da su oni, zapravo, garant njegove nezavisnosti. Najbliži saradnici ministarke opominjali su javnost da je druga krajnost osamostaljivanja sudstva samodovoljnost i